

Какъ се мина оня день, нѣма да ви разказвамъ. Азъ приплѣднѣхъ, пожълтѣхъ, уснитѣ ми се напукаха отъ мисль и страхъ. Щомъ се мрѣкна, трѣгнахме прѣзъ кукурузитѣ за къмъ селото и се спрѣхме въ „Бейскитѣ ниви“, па налѣгахме подъ едно дърво всрѣдъ кукуруза. При мене останаха двама. Други двама се отправиха кждѣ селото. Останалитѣ единъ по единъ се отдалечиха на разни страни.

А азъ горя въ огньове. Що ли ще стане съ мене? Пропѣха първи пѣтли. Азъ трѣпнахъ и отправихъ погледъ къмъ село. Какво ли правятъ нашитѣ тамъ? Защо се бавятъ? Ами ако нѣма пари?

Пропѣха втори пѣтли. Изъ кукуруза се чу гласъ: „Кър-р-р...“ Двамата край мене отговориха сжщо тѣй таинственно: „Кър-р-р...“ Веднага се събраха всички.

— Старецътъ го още нѣма, какво да правимъ съ момчето? запита единъ.

— Какво ли? Ще го заколимъ. Отвѣрна звѣровитиятъ.

Глава ми се завъртѣ, прѣтмнѣ ми прѣдъ очитѣ и като отсечено дърво се строполихъ на земята въ несвѣсть...

Кога дойдохъ на себе си, видѣхъ се у дома. Всички стоятъ край мене съ загрижени лица. Мама плачеше, цѣлуваше ме по кѣдрата коса надъ челото и думаше: „Като снѣгъ побѣлѣла косичката на милото ми чедо... Какви ли страхове е прѣтърпѣло? Проклѣти да сте, крѣвопийци! Паритѣ, що